

הדודו, תחילת המדבר⁽¹⁸⁸⁾, היו שלשה מיילין, והיו יקורי ירושלים המלויים את הכהן הגדול הולבני מיל [עד הסוכה הראשונה] וחורין לירושלים את אותו מיל. וושוחין כדי זמן הליכת מיל. ועל ידי זה היו יודיעין שהגע השער למדבר.

רבי ישמעאל אומר: והלא סימן אחר היה להם: לשון של זהורית [צמר אדום] היה קשור על פתחו של החיל, ובשגען שעיר למדבר היה הלשון מל宾ן. שנאמר [ישעה א]: "אם יהיו חטאיכם כשנים [כצמר אדום] בשלג יל賓נו".

נמרא:

שנינו במשנה: אמר רבי יהודה: והלא סימן גדול היה להם, מירושלים ועד בית חידודו שלשה מיילין וכו'.

אמר אביי: שמע מינה, ש"בֵית חִידּוֹדָה" שהוא "ראש המדבר" ושם התקיים "ושלח את השער במדבר" — במדבר קיימת [הוא נמצא].

והוא קא משמע לו, והשミニינו רבי יהודה⁽¹⁸⁹⁾ שאף על פי שעדיין לא הגיע השער לצוק, בכל זאת פיזן שהגע השער לתחלת המדבר, כבר נעשית מצותה, ואז מתחיל הכהן הגדל לקרווא את פרשת עבודות היום כמבואר בפרק הבא.

aicca biniah, יש מחלוקת ביניהם באופן דשויה חרובא, שהاش חרכה את הבשר וудין לא נעשה אפר; לדעת תנא קמא עדין הוא מטמא בגדים. ואילו לדעת רב אלעזר ברבי שמעון הרי זה בגדר "ניתך הבשר", שאינו מטמא בגדים מפני שהוא "פר".

מתניתין:

כאשר היה השער המשתלה מגיע למדבר אמרו לו העומדים בעזרה לכהן הגדל: הגיע שעיר למדבר. כדי שיוכל להמשיך בסדר עבודות היום. וכל עוד לא הגיע השער למדבר לא היה רשאי להתחילה בעבודה אחרת. שנאמר [ויקרא טז, כב]: "וישלח את השער במדבר", ולאחר כך נאמר [בפטוק כה]: "ואת חלב החטא תאקטיר המזבחה".

ומניין היו העומדים בעזרה יודיען שהגע שעיר למדבר?

דרכאות — מגדלי ציפה היו עושין מירושלים ועד המדבר. והעומדים עליהם היו מניפין בסודרין [בדגלים]. בתחילת הניף הסמוק למדבר, וכשראוו חברו הסמווק לו הניף גם הוא, עד שהניף הסמוק לירושלים, וראוו העומדים בעזרה והוא יודיען שהגע השער למדבר.

אמר רבי יהודה: והלא גם ללא הדריכאות סימן גדול היה להם: כי מירושלים ועד בית

188. ביאנו על פי גירסת הגרא". אבל הגירסת בספרים שלפנינו "זה קושמע לנו" דקסבר רבי יהודה" וכו'. [והיינו שאביי השミニינו שכך סבר רבי יהודה].

189. כאמור, המדבר שהוא המקום [בבית"] שבו היה הצוק החד, על פי תוספות יום טוב. והרמב"ם גorus בית חורון. ופירש שהוא במדבר.